

Ο χαρακτήρας των ημερών της Μεγάλης Εβδομάδας

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος π. Παντελεήμων Κρούσκος, Θεολόγος](#)

Οι πρώτες μέρες της μεγάλης εβδομάδας είναι αφιερωμένες στην εσχατολογία και σε τέσσερις παραβολές: Των δέκα παρθένων με το λάδι του ελέους, του δούλου πού δεν είχε ένδυμα γάμου(έργα αρετών), των ταλάντων(διανομή πλούτου), του Βασιλιά με τους αμνούς και τα ερίφια(κρίση κατά την στάση μας έναντι των φτωχών). Και οι τέσσερις παραβολές σε πρώτο επίπεδο έχουν να κάνουν με τα έσχατα. Γιατί το Πάσχα σημαίνει το πέρασμα μας από μια ζωή σε άλλη ζωή και την κρίση μας σαν χριστιανών. Αλλά μήπως και αυτό το Δείπνο της Μεγάλης Πέμπτης δεν πληρώνει έναν Νόμο, μία Έξοδο από μια εποχή στην Άλλη; Ο Σταυρός δεν καταργεί έναν ολόκληρο κόσμο φθοράς; Η Ταφή δεν φανερώνει έναν σαββατισμό; Η Ανάσταση δεν ανοίγει μια πόρτα σε ανέσπερη αιωνιότητα;

Σε δεύτερο επίπεδο, έχουν να κάνουν με την Φιλοπτωχεία! Κάθε άνθρωπος πού πεθαίνει και αφήνει αυτόν τον κόσμο, καταλείπει στους δικούς του τις υποθήκες,

την διαθήκη και την κληρονομία του. Έτσι και ο Χριστός, δύο μέρες πριν τον θάνατο Του, μας κατέλειπε την δική του διαθήκη και την δική του κληρονομιά και αυτή είναι οι πτωχοί, οι πένητες και οι ελάχιστοι αδελφοί, οι ταπεινοί του κόσμου. Αυτό γίνεται πιά εμφανές την νύχτα της Μεγάλης Πέμπτης, όταν είπε στους μαθητές: Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο, αυτή είναι η νέα εντολή. Και έτσι θα γνωρίσουν όλοι πώς είστε οι γνήσιοι μαθητές μου!

Η τρίτη και κύρια διάσταση είναι αναστάσιμη, πασχάλια ζυμωμένη με την μετάνοια και την δικαίωση. Ο Ιωσήφ πού ανελκύεται από τον τάφο του λάκκου και βασιλεύει στην Αίγυπτο, προτυπώνει ταφή και Ανάσταση Κυρίου. Οι λαμπάδες των πέντε παρθένων είναι πασχάλινές και φαιδρές και σηματοδοτούν την είσοδο τους στο αιώνιο πάσχα του Νυμφίου τους. Η αμαρτωλός ανασταίνεται από τον άδη των παθών από τον ίδιο τον Χριστό. Η παράδοση της Θείας Ευχαριστίας την Πέμπτη είναι κατ'εξοχήν πασχάλιο γεγονός και μυστήριο. Νικηφόρος και κατ'εξοχήν αναστάσιμος είναι ο Σταυρός, αφού το πάσχα ημών ετύθη Χριστός δι'ημάς. Και η Ταφή δεν είναι το τέλος, αλλά εγκωμιάζεται σαν κένωση των μνημείων και πάντα θεωρείται και δοξάζεται με την πρώτη αυτή ανάσταση πού συντελείται με την κάθοδο του Βασιλιά στον Άδη!

Ο σύνδεσμος της Αγάπης, το εκκλησιολογικό ζυμωμένο με το ευχαριστηριακό στοιχείο, είναι μια διάσταση πού δεν μπορούμε να παραθεωρήσουμε.»Τῷ συνδέσμῳ

τῆς ἀγάπης, συνδεόμενοι οἱ Ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων, ἑαυτοὺς Χριστῷ, ἀναθέμενοι...», εἶναι Ἐκκλησία, νέα συναγωγή, νέου Νόμου τέκνα. Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Νέα Διαθήκη σφραγίζεται ὄχι πιά με αἷμα θυσιῶν στο Σινά, ἀλλά με το Αἷμα του Χριστοῦ στον Γολγοθά. Το μυστήριο τῆς Θείας Ευχαριστίας εἶναι συνεκτικό τῆς ἐκκλησίας, εἶναι ἰδρυματικό τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ το Πάσχα ἐκεῖνο του μυστηριακοῦ υπερῶου, του Γολγοθά καὶ τῆς Ἀνάστασης εἶναι το Ἄλφα γιὰ τον νέο κόσμο του Θεοῦ. Ἡ ἀρχὴ πού ἔχει διαστάσεις ἀτελευτησίας.

Ὅλη ἡ ζωὴ μας μιὰ μεγαλοβδομάδα. Ὅλη ἡ ζωὴ μας μιὰ ἀπέραντη νύχτα, κατὰ τὴν ὁποία περιμένουμε τον Νυμφίο, ὡς ἔρχεται ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί. Καὶ πότε ραθυμούντες, πότε ἀγρυπνούντες. Πότε με τὰ λυχνάρια ἀναμμένα καὶ κάποτε με τὸ φῶς νὰ τρεμοσβῆνει. Καὶ ἀλλοίμονο πολλές φορές με τὰ λυχνάρια σβηστά.

Σε πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς παραμένει καύχημα ἡ παρθενία, ἀλλὰ ἡ μωρία του σβηστοῦ λύχνου εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐμπαιγμὸς μας. Στεγνὴ ἀρετὴ, χωρὶς πίστη καὶ ἔργα. Ἄλλοι καμαρώνουν γιὰ τον ρυπαρὸ χιτῶνα τους, μὴ ἔχοντες ἔνδυμα γάμου. Καὶ ὁμως ὁ Νυμφίος ἔρχεται. Ὅχι θα ἔρθει, ἀλλὰ ἔρχεται. Μιὰ ἐκφραση ἐπαγρύπνησης, φοβερή! Συναγερομῶ! Νὰ εἶμαστε στὴν ἀναμονὴ καὶ στο σκίρτημα!

<http://bit.ly/2IQkkBY>